

MACHTELINCKX, BADENHORST, JENSSON, WOUTERS – FLOCK

(COBRA.BE)

Heel wat muzikanten zouden er een ledemaat voor over hebben om eens in hun carrière een 'Faerge' te maken. Het straffe is dat het album dat gitarist Ruben Machtelinckx begin 2013 uitbracht met **Joachim Badenhorst** (sax en klarinet), **Nathan Wouters** (bas) en de IJslandse gitarist **Hilmar Jensson** intussen al werd opgevolgd door een twee prachtige duoplaten; eentje met Thomas Jillings (als Linus) en dan nog een met zijn voormalige gitaarleraar Karl Van Deun. En nu is er ook al een nieuw kwartetalbum.

De lat lag hoog, dus het was vooral uitkijken naar hoe Machtelinckx zou omgaan met de verwachtingen. Hij heeft ervoor gekozen om een album te maken dat in het verlengde ligt van 'Faerge', maar toch ook wat nieuwe oorden opzoekt. Die zo charmante, ongrijpbare lyriek en elegante stapeling van klanken zit er alleszins nog in. De vier houden zich op in een zone tussen breekbare folkjazz, monochroom minimalisme en filmische suggestiviteit. De referenties die opduiken zijn nog altijd Bill Frisell en Jimmy Giuffre, hier en daar bands als Oregon en Mógil (ook met Badenhorst en Jensson), en allerhande artiesten die zich ophouden in schaduwzones.

De titeltrack zet zo opnieuw in op delicate sfeeropbouw, weemoedige melodieën en kristalresonanties die de oren doen spitsen (zeker met een koptelefoon, de ideale manier op 'Flock' te beluisteren). Ook andere, compacte stukken als 'Peterson' en 'Mr Maurin' hangen rond in die wereld van lichte kamermuziek en droomvertelling, een omgeving die ook steeds te mysterieus blijft om zomaar te kunnen benoemen. Machtelinckx' composities lijken nog meer uitgepuurd, zonder hun raadselachtigheid te verliezen, wat ook weerspiegeld wordt in het prachtige artwork van **Ante Timmermans**.

Hier en daar gebruikt Machtelinckx nu ook zijn banjo, wat een onheilspellende bijklank krijgt in 'McMurdo', waar het repetitieve getokkel samengaat met verrassend zware gitaarakkoorden. Het resultaat is een slepende folk doom, weliswaar met een glaciale grandeur in de finale. 'Cumulus' valt vooral op door de meerdere klarinetlagen van Badenhorst en voelt aan als een toevoeging bij diens prachtige soloplaat 'FOREST//MORI' van eerder dit jaar. In 'Loos' is het dan weer de duister grommende contrabas van

Wouters die aanvankelijk de sfeer bepaalt. Het zijn kleine, soms eenvoudige ingrepen, die niettemin voor een verbreding van de sound zorgen.

Dat is meteen ook de paradox van deze groep en sound. De muziek klinkt erg kalm, introvert en laagdrempelig, maar behaagziek of wollig is dit nergens en die toegankelijkheid is eigenlijk ook een beetje valse schijn. Het zijn geen makkelijke melodietjes of schattige themaatjes die hier grote sier maken, maar in mist gehulde composities, soms rafelige schetsen die toch niet altijd zijn wat ze lijken en die een inspanning vergen van de luisteraar. Nog sterker dan ervoor.

Het resultaat is dan ook een plaat die talloze beluisteringen zal doorstaan, keer op keer de verbeelding aanzwengelt en Machtelinckx' status als een van de boeiendste (en meest ondergewaardeerde) muzikanten van de Belgische jazz en improvisatie nog eens in de verf zet.

Guy Peters